

Bij P&O besprak Ruby huilend haar privéproblemen

‘WAS IK TE OPENHARTIG TEGEN MIJN BAAS?’

Op de avond vóór haar functioneringsgesprek krijgt Ruby (31) knallende ruzie met haar vriend. En dat kan ze de volgende dag niet verbergen voor haar baas. Ze vertelt hem alles over haar thuissituatie en daar heeft ze nu spijt van.

“Op de ochtend van mijn functioneringsgesprek kwam ik met een hoofd vol watten op mijn werk. Het was laat geworden de avond ervoor, of zeg maar gerust ‘nacht’. Ruzie thuis, met Erwin, en niet zo’n klein beetje ook. Het wordt me soms allemaal een beetje te veel: zorgen voor twee kleine kinderen, het huishouden en achtentwintig uur werken in de week. Ik voel me daarin door Erwin niet gesteund. Hij doet waar hij zin in heeft en heeft totaal geen oog voor mij of voor de kinderen. Ook niet voor de berg was, de vieze ramen of de lege koelkast. Onze ruzies gaan altijd daarover en die van de avond vóór mijn functioneringsgesprek was behoorlijk geëscaleerd. Ik had hem bijna geslagen. We hadden het wel weer uitgepraat daarna, maar dat had lang geduurd. Ik baalde ervan dat het elke keer zo’n gevecht was om Erwin te laten inzien dat het zo niet ging, maar aan opgeven dacht ik niet. Nog niet, tenminste.”

“Om tien uur had ik mijn gesprek. Twee bakken koffie hadden ervoor gezorgd dat ik tegen die tijd wat helderder was, maar ik wist dat aan mijn gezicht nog steeds te zien was dat ik me niet helemaal goed voelde. Het maakte me niet uit, je mag toch weleens een wat mindere dag hebben? Ik zou daar heus niet op afgerekend worden, want ik wist dat ik mijn werk als afdelingssecretaresse goed deed.

En inderdaad, mijn leidinggevende - Marcel - meldde me tijdens het gesprek kort maar krachtig dat ze tevreden waren over me, om vervolgens te vragen of ik misschien nog wat wilde toevoegen. De P&O-manager Fatma knikte me met een glimlach toe. Ik had wat kleine dingetjes te bespreken,

dat was het wel. Binnen tien minuten waren we klaar. Ik had op kunnen staan en weer naar mijn werkplek kunnen gaan, maar tot mijn verbazing hoorde ik mezelf zeggen: ‘Ik vind het persoonlijk soms wel moeilijk om mijn werk met privé te combineren, dat wel!’

Fatma legde haar pen en kladblok op tafel en keek me onderzoekend aan. Marcel boog voorover en knikte begrijpend. ‘Ik snap het, dat het soms moeilijk kan zijn als je kleine kinderen hebt.’

Die begripvolle houding, dat deed het ‘m. Voordat ik het wist, liep ik helemaal leeg en vertelde ik alles. Over mijn worsteling om de ballen in de lucht houden, over Erwin die veel te weinig deed, over het feit dat we daarover vaak knallende ruzie hadden en ik weleens dacht aan scheiden. Al die tijd bleef Marcel begripvol knikken en toen ik tranen in mijn ogen kreeg, wreef hij zelfs even over mijn hand. Fatma zuchtte soms vol medelijden. Ik stopte pas met praten toen er op de deur geklopt werd.

‘Sorry, we hebben een volgende afspraak,’ verontschuldigde Marcel zich, waarna we opstonden.

‘Geeft niet, natuurlijk niet,’ zei ik. ‘Dank voor je luisterend oor.’ Hij kneep me even in mijn schouder. ‘Als je wilt praten, je weet me te vinden.’

‘En mij ook, hoor Ruby,’ knikte Fatma.

Voordat ik terugliep naar mijn werkplek, liep ik eerst even naar het toilet om een plens koud water in mijn gezicht te gooien. Wat een dag, dacht ik en zuchtte diep. Vanaf nu moest het maar gewoon beter gaan.”

“Ik voelde me niet beter, het was alsof ik elk moment in huilen kon uitbarsten. Pas die avond, toen ik in bed lag, begreep ik waarom ik me zo rot voelde. Ik herleefde het functioneringsgesprek en herinnerde me Marcells begripvolle gezicht en Fatma’s diepe zuchten. Fatma, de P&O-manager! En Marcel, mijn baas! Ik schoot direct overeind en dacht: waarom ben ik zo dom geweest om dit met hen te bespreken? Wat zouden ze van me denken? En wat voor invloed zou dat hebben op de toekomst?

Het was allemaal nog vers op het moment dat ik tegenover hen zat, daardoor had het vast veel erger geleken dan het eigenlijk was. Meteen schoten er allemaal horrorscenario’s door mijn hoofd, waarbij ik gezien zou worden als een labiele werknemer op het randje van een burn-out. Het zou bij me terugkomen bij interne sollicitaties, bij promoties... Door te open en te eerlijk te zijn, had ik mijn positie als kundige en stabiele werknemer ondermijnd. Ik kon mezelf wel voor de kop slaan. We zijn nu ruim een week verder en ik voel me nog steeds rot. Thuis gaat het best, ik heb goede hoop dat het tussen Erwin en mij de goede kant opgaat, maar bij personeelszaken denken ze nu misschien dat mijn gezinsleven op instorten staat. Maar misschien ook niet. Zij doen niet anders dan heel de dag gesprekken voeren, misschien zijn zij het alweer vergeten. Als ik er weer op terugkom bij Fatma en Marcel, breng ik het juist weer onder de aandacht. Maar wat als Fatma het aan mijn personeelsdossier heeft toegevoegd? Wat als zij nu met een verkeerd beeld blijven lopen? Ik weet echt niet wat ik nu moet doen: het laten rusten of juist weer het gesprek aangaan?” ■